

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 10 października 2006 r.

(¹) Dz.U. L 304, str. 12.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-191/08)

(2008/C 171/41)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Condou-Durande i A. Caeiros, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie, że nie wydając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu dostosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony lub w każdym razie nie zgłaszając ich Komisji, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 38 ust. 1 wyżej wymienionej dyrektywy 2004/83;
- ewentualnie, stwierdzenie, że w każdym razie nie informując Komisji o wydaniu takich przepisów, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy art. 38 ust. 1 wyżej wymienionej dyrektywy 2004/83 oraz
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 10 października 2006 r.

(¹) Dz.U. L 304, str. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas w dniu 30 kwietnia 2008 r. — Postępowanie w sprawie Ingi Rinau

(Sprawa C-195/08)

(2008/C 171/42)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strona (Strony) w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Inga Rinau

Strona pozwana: Michael Rinau

Pytania prejudycjalne

1. Czy strona w rozumieniu art. 21 rozporządzenia nr 2201/2003 (¹) może wnieść o nieuznanie orzeczenia sądowego, gdy nie został złożony wniosek o jego uznanie?
2. W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, jak sąd krajowy — rozpoznając wniosek, o nieuznanie orzeczenia złożony przez osobę, względem, której jest ono wykonalne — powinien stosować art. 31 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003, który stanowi, że „[...] Osoba, przeciwko której wykonuje się orzeczenie ani dziecko, w tym stadium postępowania nie mają możliwości złożenia jakiegokolwiek oświadczenia”?
3. Czy sąd krajowy — do którego osoba, na której spoczywa odpowiedzialność rodzicielska, wniosła o nieuznanie orzeczenia sądowego państwa członkowskiego pochodzenia nakazującego wydanie dziecka w nim zamieszkałego do państwa pochodzenia, dla którego to orzeczenia na podstawie art. 42 rozporządzenia nr 2201/2003 wydano świadectwo — powinien je zbadać na podstawie sekcji 1 i 2 rozdziału III rozporządzenia nr 2201/2003, jak to przewiduje art. 40 ust. 2 tego rozporządzenia?
4. Co oznacza warunek „bez uszczerbku dla sekcji 4” określony w art. 21 ust. 3 rozporządzenia nr 2201/2003?
5. Czy wydanie orzeczenia o wydaniu dziecka i wystawienie świadectwa, o którym mowa w art. 42 rozporządzenia nr 2201/2003, przez sąd państwa członkowskiego pochodzenia po tym, jak sąd państwa członkowskiego, w którym dziecko jest bezprawnie zatrzymane, wydał orzeczenie o wydaniu dziecka do państwa pochodzenia, jest zgodne z celami i procedurami rozporządzenia nr 2201/2003?

6. Czy zakaz badania właściwości sądu pochodzenia przewidziany w art. 24 rozporządzenia nr 2201/2003 oznacza, że sąd krajowy — do którego wniesiono o uznanie lub o nieuznanie orzeczenia sądu zagranicznego i który nie może badać właściwości sądu państwa członkowskiego pochodzenia oraz który nie stwierdził innych podstaw nieuznania orzeczeń określonych w art. 23 rozporządzenia nr 2201/2003 — powinien uznać orzeczenie sądu państwa członkowskiego pochodzenia o wydaniu dziecka, jeśli sąd państwa członkowskiego pochodzenia nie dochował przepisów postępowania określonych w rozporządzeniu na potrzeby rozstrzygnięcia kwestii wydania dziecka?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, str. 1).

odrębne kształcenie, to nauki snowboardu we Francji mogą udzielać wyłącznie instruktorzy snowboardu.

Strona skarżąca podnosi, że odmowa zezwolenia na podejmowanie wyłącznie zawodu instruktora snowboardu nie może być usprawiedliwiona w oparciu o podstawowe zasady swobodnego przepływu osób, swobodnego świadczenia usług oraz swobody przedsiębiorczości. Komisja utrzymuje ponadto, że określone w orzecznictwie Trybunału dla uzasadnienia ewentualnego ograniczenia tych zasad cztery kumulatywne przesłanki pozwalające na odstępstwa — niedyskryminacja, nadrzędne względy interesu ogólnego, zdolność do zagwarantowania realizacji słusznego celu oraz uwzględnienie zasady proporcjonalności — nie zostały spełnione.

(¹) Dyrektywa Rady 92/51/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie drugiego ogólnego systemu uznawania kształcenia i szkolenia zawodowego, uzupełniająca dyrektywę 89/48/EWG (Dz.U. L 209, str. 25).

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-200/08)

(2008/C 171/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Bordes i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że odmawiając niemieckim i brytyjskim instruktorom snowboardu nauczania tylko tej dyscypliny we Francji i nie wymieniając w zarządzeniu z dnia 4 maja 1995 r. w brzmieniu zmienionym dyplomów instruktorów snowboardu zdobytych w innych państwach członkowskich, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy art. 39 WE, 43 WE i 49 WE, jak również art. 6 dyrektywy 92/51/EWG (¹);
- obciążenie Republika Francuska kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Chociaż w wielu państwach członkowskich nauczycielami jazdy na nartach oraz na snowboardzie mogą być osoby, które odbyły

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-209/08)

(2008/C 171/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: Maria Condou Durande, pełnomocnik)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania

- Stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami (¹), a w każdym bądź razie nie zawiadamiając o tych przepisach Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 17 tej dyrektywy;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.